

Op het armzalige achterkamertje stond ze stil, bij de tafel, wezenloos in het grauwe morgenlicht, zonder besef. Tot het pak uit haar stijve vingers viel. Ze greep ernaar; voelde iets hards. Ze trok het eruit, en met het hoekige, houten lijfje in haar handen, stond ze even, — toen, ineens schokte haar smalle lichaam voorover en brak haar leed uit in wanhopig snikken, haar witte handen het speelgoed omklemmend.

Ze boog er haar gezichtje op, en wist nu nog enkel dit naar voren komend uit àl de ellende, dat ze 't hem àllemaal had willen besparen, en dat hij nou hierover nog zoo had moeten liggen tobben.

BEMINNEN,

DOOR

BOB SPOELSTRA.

Voor D. T.

Samen de trillende lucht te beminnen,
Samen de zonregen neer te zien slaan,
Samen te trekken het avondland binnen,
Zwijgend in 't zwijgen der roodronde maan;

Samen te zijn in roodkoperen zomer,
Samen te schrikken van 't zelfde geheim
Wanneer de wind als een doelloze dromer
Strijkt langs uw schouders, die schuchter nog zijn;

In elkaars armen elkaar te ontvluchten,
Pijn willen lijden met lachende mond;
Fluistrend te plukken de trillende vruchten,
Vrezend de wind, die ons' woorden verstond;

Eenzaam, te wanklen in 't zonlicht als blinden,
Dorstend van koorts, die in dromen vergaat,
Vragend de wolken, en vragend de winden,
Vragend om 't vragen, naar 't andere gelaat....
